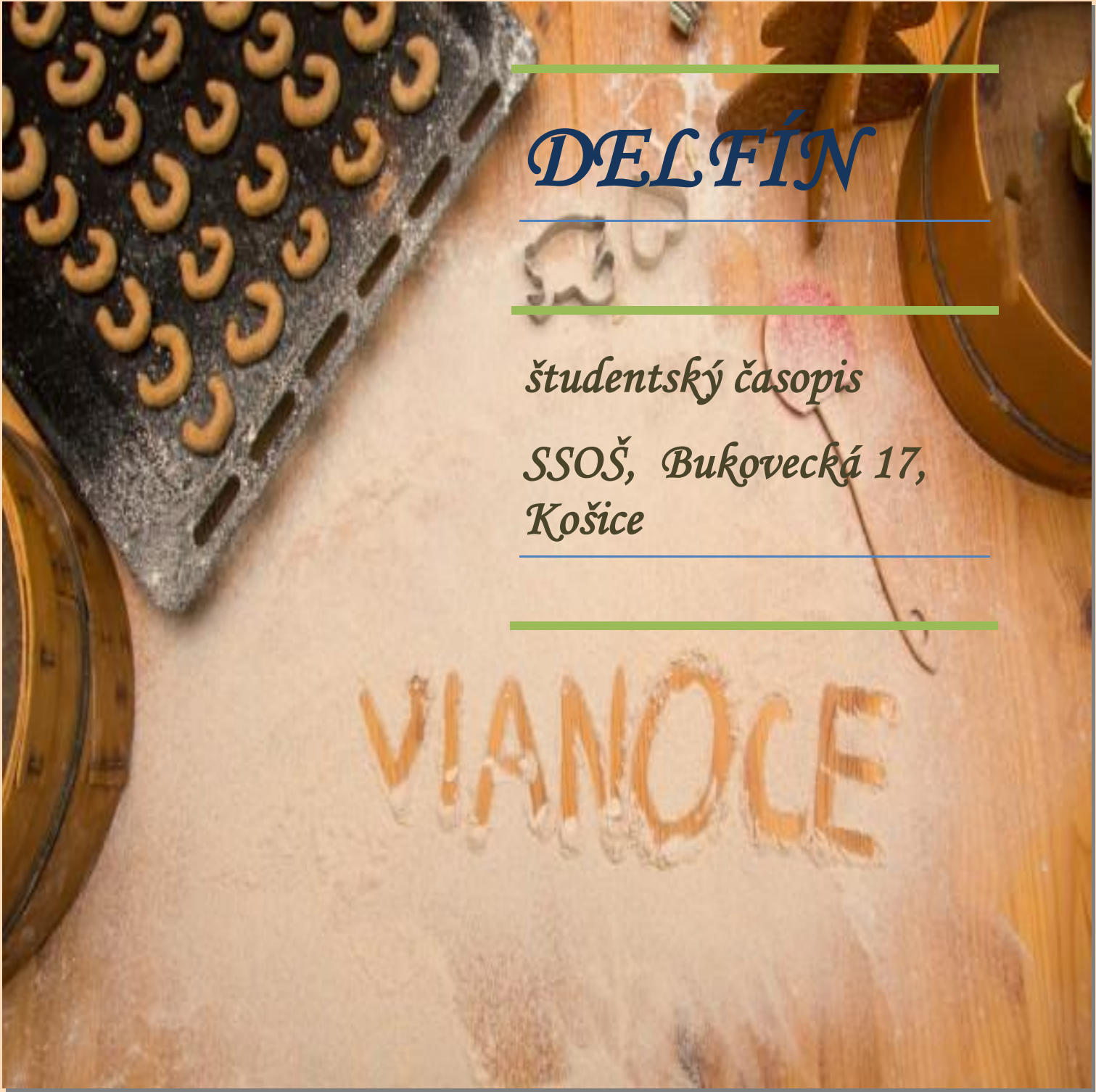

DELFIN

študentský časopis

*SSOŠ, Bukovecká 17,
Košice*

„PF“

2019

BRKOM ŠTUDENTOV

Slovo mama.

*Tolko lásky v jednom slove skrývajú sa v
ľudskom tvore.*

*Neha porozumenie a cit toľko v sebe
nemá nik,*

*Jedine mama ti dá srdce rovno na tácke,
aj keď si zaslúžiš po nejednej facke.*

*Všetku lásku, čo v sebe má, svojim
ratolestiam odovzdá.*

*Ten vzácny život, ktorý nám mama dala.
A nič za neho nepýtala.*

Vzácné je mamu mať.

*Niekoľko by za ňu aj všetok majetok bol
schopný dať.*

Iní zas úctu a vďačnosť voči nej nemajú.

*No ona im nikdy nepovie, že ju tým
pomaly strácajú.*

Je tu pre nás stále, vo dne v noci.

Náš život má ale pevne v moci.

Život by za nás položila.

Kvôli nám by zašla až za bod mrazu.

Všetko, čo má, nám nezištne podaruje

a

my aj tak nevidíme, že stále pre nás tu je.

*Niekoľko ju ľúbi, niekoľko zas nie, niekoľko ju
má, iný zas o nej iba sní.*

*Niekoľko lásku jej vracia späť, no niekoľko
svoje srdce zavrie hneď, keď láskou mamy
je už nabažený isto a ona už na teba vidí
iba hmlisto.*

*Lásku mame treba vyjadriť rýchlo, aby
nepocítila ten smútok a v tom srdci ticho.
Verše z hlavy pomaly strácam,
no lásku k mame nikdy zo srdca
nevytrácam.*

*Nosím ju stále v srdci, aj keď to tak nie
vždy vyznieva,
no ona to vie, a preto sa stále iba
usmieva.*

*Za všetko, čo máme, ďakujeme hlavne jej-
Tej bytosti menom mama, tak krásnej a
kúzelskej.*

*To, čo vládne medzi nami,
nedá sa popísať slovami.
Pamätáš si, keď sa nám pohľad prvýkrát stretol?
V tú chvíľu pre mňa na svete nik iný nebol.
Poznáme sa nejaký ten piatok,
v Tvojom náručí chcem prežiť každý jeden sviatok,
Nemusíš ma obdarovávať drahými darmi,
stačí mi len, aby si mi bol verný.
Prosím, neklam mi, pretože ja na to prídem
a ver tomu, že bez hádky neodídem.
Všetko, čo máš na srdci, povedz mi do očí,
aby som sa na teba nepozerala ako na osobu, čo sa len mračí.
S úsmevom na tvári je život lepší,
a Ty si s ním určite krajší.
Máš právo vyjadriť svoj názor,
snád' budeš pre naše deti ten najväčší vzor.
Spája nás toho naozaj mnoho,
nevymenila by som Ťa len tak za hocikoho.
Ak som s Tebou, cítim sa byť v bezpečí,
nikto iný mi taký pocit nezaručí.
Neustále ruka v ruke sa držať,
a navždy sa milovať.*

Ivana Sanislóová 1.B

Falošnosť

Prečo sme my - ľudia takí falošní?
Svet je plný závidi .
Falošné úsmevy na tvári
a radosť v srdci, keď sa druhému nedarí .
Falošné úsmevy a falošné "Ach to ma mrzí",
takí sme my ľudia otrasní ,
no myslíme si, že sme úžasní .
Lúbim Ťa a mám Ťa rád ,
si môj najlepší kamarát .
Tak falošné slová to sú ,
prečo stále hráme túto hru .
Úprimnú pravdu málokto povie ti
a pravú lásku snáď nikto nedá ti .
Úsmev už nie je to, čo býval ,
už nemá tú moc, čo skrýval .
Láska už nie je ten krásny cit ,
už je to len moderný hit .
Ukončíme túto hru zvanú život ,
a nájdime si radšej lepší hrací návod .
Začnime byť už zase ľudia ,
a nie len bezduché telá, čo po svete blúdia .

Anna Hanková 1.B1

Kam ideš?

Do ochodu. A ty?

Do kina.

A čo dávajú?

Drámu z histórie Biblie.

A z akého obdobia je ten film?

Slávneho staroveku.

A ako sa volá?

Quo vadis.

Prosím ťa, čo to znamená?

Kam ideš?

Petrovčinová, 1.MŠC

Hrach

*Sadil dedko s babkou hrach,
babka mala z toho strach,
či im ten hrach vyrastie,
budú ho mať pre šťastie.*

*Sadil dedko s babkou hrach,
v noci naňho sadal prach.
Cez deň vždy prach rýchlo zmylí,
a hrachu sa potešili.*

*Hrášok rýchlo rastie,
s ním babkino šťastie.*

*Aj dedkova radosť,
budú ho mať v zime dosť.*

*Ďalším rokom sadia znova,
a tak stále dookola.
Hrášok pekne vyrastie,
budú ho mať pre šťastie.*

Z. H. 2.AB1

Kolotoč času

Už je tu náš pondelok,
zas a znova celý rok,

Škola volá študenta,
plače, kričí, uteká.

Už je tu náš utorok,
zas a znova celý rok,

Do školy nám treba ísť,
ráno vstávať nechce nik,

Už je tu tá naša streda,
stred týždňa osláviť treba.

Dám si pívá, dve aj tri,
a zažením trampoty.

Nastal štvrtok - hurá, chvála,
Vikend - ten mi silu dáva.

Piatok prišiel raz, dva, tri,
skončili nám trampoty.

A po piatku vikend prišiel,
odpočinok sa mi zišiel.

Už je tu náš pondelok,
zas a znova celý rok,

J. H.2.AB1

Mušia hostina

Muška, muške šušká:
„Aká chutná hruška!“

Pečná sladká, šťavnatá,
už je hruška načatá.

Dneska majú mušky hody,
vyjde to aj na tri chody.

Hruška pečná, chutná, zrelá,
hlavne, že som ešte celá.

„To sa mylíš,“ vravia mušky,
tak sa pustia do tej hrušky.

Chutnajú a hoduju,
mušky sa z nej radujú.

Pustili sa do tej hrušky
už aj deti - malé mušky.

Ba aj včielka šepká muške:
„Do večera je po hruške!“

„To nevádi,“ vraví hruška,
„len nech máte plné brušká.“

By ste hladné nebolí,
najedzte sa po vôli.“

Hostili sa na nej mušky,
až mi bolo ľúto hrušky.

D. H.2.AB1

Neposlušné mačičky

Naše malé mačičky
počítajú hlavičky,
Jedna čierna, druhá biela,
žiadna nevie, ktorá spieva
malú milú pesničku
pre mačičku mamičku.
Prvá spieva mňauky-mňauky,
spočítajte naše hlávky,

Druhá sedí v košíčku,
nevie spievať pesničku.

Tretia leží na brušku
a škrabe sa na ušku.
Štvrtá sedí na perinke
a rozmýšľa o zmrzlinke.
Piata pije vodičku
a líže si nožičku.

Ich mamička Cica Mica,
to je veľká parádnica.
Svoje malé detičky,
učí spievať pesničky.
Susedovie šteniatka
chcú byť ako mačiatka.
A tak malé mačičky

naučia ich pesničky.

E.K 2.AB1

O zajkovi

Bol raz jeden zajačík
malý hnedý ušiačík,
čo každé ráno do taštičky
chystal si tri kapustičky.

A ten zajko maličký
veľký strach mal z líštičky,
čo v lese si ticho žila
a o zajkoch pritom snila.

Raz však cestou do školičky
stratil svoje kapustičky.
Zajko náš sa veľmi zľakol,
na travičku v lese kľakol.

*I začali mu tiecť slzy,
tá strata ho veľmi mrzí.
Bál sa hopkať lesom sám,
napospas všetkým líštičkám.*

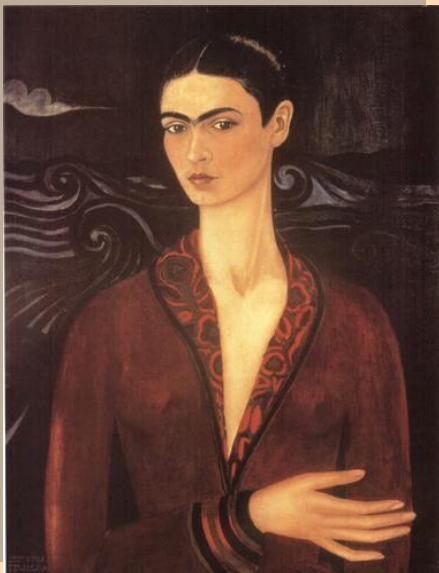
*Počula ho myšička,
jeho dobrá kmotrička.
Taštičku mu zaplátala,
i mrkvičku prirátala.
Tiež dala mu do taštičky
tri stratené kapustičky.
By už toľko neplakal
a do školy sa ponáhľal.*

*A tak náš milý zajačik,
malý hnedý ušiačik
zas každé ráno do taštičky
chystá si tri kapustičky.*

J. B. 2.AB1

Žena, ktorá vedela namaľovať smútok (Umelecký opis)

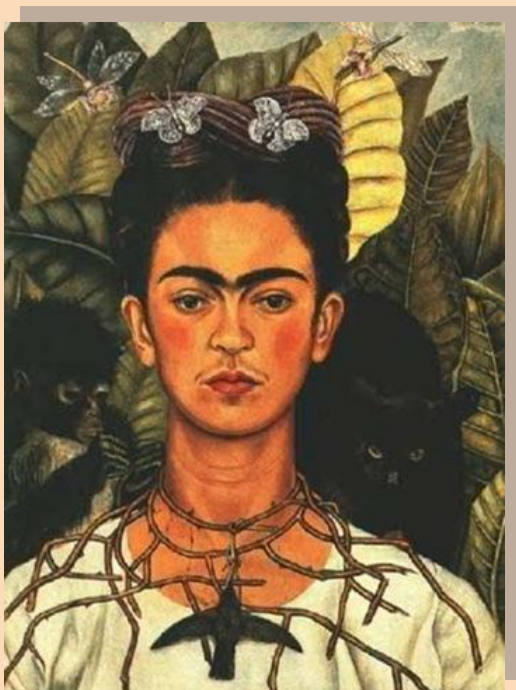

*„Dúfam, že môj odchod bude radostný, a že sa už nikdy
nevrátim späť.“ Frida ... tak znela jedna z myšlienok majestátne
pôsobiacej ženy na portréte. Tieto slová neboli vpísané iba do jej
denníka, ale tiež vryté do srdca, ktorého jazvy a boľiestky
zanechali stopy vo všetkých jej dielach.*

Ako prvý ma na plátne zaujal pohľad, ktorý akoby videl do tajomných hĺbín ľudskej duše, značí pohľad bojovníka, ktorý sa odmieta podriaďiť nepravému osudu. Hlboké oči ženy podobné jesennej noci, také smutné, chladné a krásne zároveň tvoria podmanivú melódiu s vlasmi ako havranie perá vyčesaným. dohora. Zaujímavo pôsobí i pokožka ebenej farby, v ktorej sa mieša rozmanitý pôvod jej predkov - horúce mexické slnko, nespútanosť Indiánov, španielska prchkosť a európska priamosť. Hoci autoportrét patrí do jej rannej tvorby, cítiť z neho silu emócií. Je výnimočný tým, že sa jej krvavočervené pery v tvare srdca vlnia do jemného úsmevu, namiesto toho, aby si zachovali zvyčajnú vážnosť. Tvár dokresľujú i červené ruže na jej lícach, symetrická krivka nosa, jemne vysunutá brada a dominujúce obočie - pre ňu také typické - dotvára celkový dojem – presne tak, ako je rámom ukončený obraz. Toto všetko tvorí podmanivý súzvuk harmonicky sa dopĺňujúcich jednotlivých častí tváre. Postavu Fridy zahŕňa červený zamatový odev, na ktorého leme vyrastajú jemné kvety.

Frida Kahlo bola veľmi zaujímavá osobnosť, stala sa studnicou inšpirácie mnohých ľudí i dnes. Možno i preto, že dokázala, že nezáleží na tom, čo sa nám v živote stane, ale my sami sme strojcami vlastného šťastia a že k životu nepotrebujeme nohy, ale krídla :)

*„Skúšala som svoje smútky utopiť v alkohole,
ale tie mrchy sa naučili plávať.“*

Frida Kahlo

Frida, umelecká diva a predstaviteľka feminizmu, tá, ktorá ukradla srdcia mnohých hrdých žien, sa na svojom autoportréte priam kúpe v sile svojho charakteru a oslňujúcej ženskej charizmy. Jej oči rozprávajú dlhý príbeh o utrpení, hrdosti, zrade a odhalení, s ktorými sa ruka v ruku prechádzala životom ako ružovou

záhradou.

No každá ruža má aj trne. Tieto trne Frida dôverne poznala. Utrpenie bolo hlavným jedlom jej životného menu. Trne sa jej na obraze jemne zahryzájú do krku. No ani pri takej bolesti Frida nezaprie svoju ženskosť. Na krku sa jej vyníma malý vtáčik, ktorý akoby túžil na svojich krehkých krídlach odniesť všetko Fridino životné sklamanie. Šarlátovočervené kvapôčky krvi sa jej nežne kotúľajú a padajú na blúzku, ktorá o chvíľu zradí svoju bielu čistotu.

Navzdory tomuto vznešenému, do očí bijúcemu utrpeniu je pevne spätá s prírodou. Zvieracie duše na jej pleciach len zdôrazňujú originalitu a prirodzenosť. Svojím divokým a živočíšnym pohľadom prebodávajú utrpenie, ktoré sa valí Fride do cesty. Malá opička na pravom ramene jej dáva nehu, o ktorú celý život tak vytrvalo prosí. Sála z nej krehkosť a prirodzený cit- láska.

Koľko toho povie jedno zvieratko na Fridinom pleci! Či už sú to motýle v jej čiernych vlasoch, alebo vážky vo vzduchu, či vtáčik na jej krku, všetko toto tvorstvo si užíva slobodu po ktorej Frida celý život tak bažila. Aj na tomto obraze Frida s hrdosťou nesie prehru o jej životné šťastie a slobodu. Ach, keďby tak zeleň v úzadí darovala Fride viac čerstvého vzduchu, aby sa prestala dusiť trápením a životnými nešťastiami, ktoré sa jej neúnavne plietli do cesty.

Tento obraz vo mne vyvoláva hrdosť nato, že som žena. Fridina vnútorná sila, ktorá tomuto autoportrétu dominuje, fascinovala, fascinuje a bude fascinovať ešte mnoho žien. Dokázala, že k tomu, aby muži padali zo žien do kolien, nie je potrebná dokonalá tvár, či na kosť vychudnuté boky, ktoré ani nie sú bokmi. Sila charakteru a prirodzenej krásy nevyplýva z toho, čo človek má, či z toho, ako vyzerá, ale z toho, aký je. Pretože ako vo Fridinom prípade stačí chvíľa a všetko je preč. Zdravie, vitalita. Zostane len vnútro. To vnútro, ktoré dokáže takmer úplne anulovať výzorové nedokonalosti.

J.H. 2.AB1

Frankfurt, jeseň 1944

Jej meno bolo Rosalie Elías. Bola to silná a odvážna dvadsaťročná žena. Mala skvelý život, rodinu a priateľov, no rok 1942 jej všetko vzal. Celú rodinu jej odvliekli do koncentračných táborov a jej priatelia ju opustili. Jediný človek, ktorý jej ostal, bola jej pestúnka Berta.

Skryvala sa. Nič iné jej neostávalo. Keď sa v to osudné popoludnie vrátila od pestúnky, zistila, že jej rodina je preč. Chcela sa vzdať, rozbehnúť sa a ísť za nimi, ved' sa predsa ani nerozlúčila. No neurobila to. Na to si príliš vážila svoj život, obzvlášť v týchto časoch a vedela, že jej rodina by to tak nechcela.

Ukryla sa v tajnej miestnosti v podkroví. Tam

ju asi po troch týždňoch našla Berta. Prakticky ju vychovala a prisahala jej, že ju neprezradí. Každých pár dní jej nosila jedlo a vodu. Keď sa ochladilo, doniesla jej pár diek a teplé oblečenie. Skoro každú noc sa prebúdzala z nočných môr s výkrikom na perách. Vystupovala v nich jej rodina a krutí SS-áci. Každý deň si kladla otázky, na ktoré nikdy nedostala odpovede. Prečo bolo Nemecko také kruté? Prečo jej vzali rodinu? Prečo sa dokázala ukryť len ona? Prečo mali potrebu im ubližovať? Minimálne dvakrát do týždňa počula výstrely a sama seba sa pýtala, ako dlho to ešte vydrží. Pomaly jej dochádzali zásoby jedla a vody. Prešiel týždeň a Berta neprichádzala. Rosalie to znepokojilo, no vravela si, že len nemohla prísť, aby ju neprezradila. Po dvoch týždňoch si začala robiť starosti. Kde je? Prečo neprichádza? Po treťom týždni stratila nádej. Vedela, že sa Berte niečo stalo. Celú noc preplakala. Došli jej zásoby. Nevedela, čo bude robiť ďalej. V jeden deň, keď už len vysilená sedela v rohu miestnosti, začula kroky. Niekoľko bol v dome. Dostala strach. Vedela, že okrem Berty nikto nevedel, že sa tu ukrývala, no jej strach to neovplyvnilo. Počula, že kroky sa približujú, ale už nemala silu vstať. Zrazu niekto otvoril dvere. To bolo rýchle, pomyslela si. Naivne dúfala v záchranu. Jej nádej splaskla ako balónik, keď vo dverách uvidela stáť

nemeckého vojaka. Z posledných síl sa vyštverala na nohy. Ak jej chcel ublížiť, aspoň bude stáť vzpriamene, pomyslela si.

Keď ju uvidel schúlenú v rohu, nepomyslel na nič iné, len na to, že aj keď je špinavá a vychudnutá, je krásna. Dlhé tmavohnedé vlasy mala spletené do vrkoča. Na sebe mala obnosené červené šaty a na nich tmavozelený kabát. Nebol hlúpy, vedel, že musí byť Židovka. Nevadilo mu to. Necítil nenávisť voči Židom. Nechápal, alebo skôr nechcel chápať, prečo sa na nich robia takéto zverstvá. Pomaly sa začala dvíhať. Keď sa postavila vzpriamene, ešte viac si uvedomoval, aká je vychudnutá. Červené, kedysi krásne šaty na nej len viseli. Obdivoval ju za jej odvalu a za odhodlanie brániť sa v jej očiach, aj keď ledva stála na nohách.

„Upokoj sa. Neublížim ti,“ vravel upokojujúcim hlasom ako na zatúlané šteniatko.

„Moje meno je Klaus Meyer. Kto si ty?“ neodolal otázke. Túžil vedieť meno tejto ženy.

Nedôverovala mu. No aj tak počula svoj tichý chrapľavý hlas, ako mu odpovedá:
„Rosalie Elías.“

Triasla sa. Nevedel, či od zimy, alebo od strachu.

„Ako dlho si tu?“ opýtal sa.

„Prečo ťa to zaujíma? Aj tak ma odvliečieš,“ nezabránila poznámke vyjsť z úst.

„Povedal som, že ti neublížim. Myslel som to vážne. Teraz odpovedz na otázku.“

Nevedela prečo, no v tomto mu verila. Nevyzerala, že by jej chcel ublížiť. Prezrela si ho. Bol nádherný, to musela pripustiť. Blondavé vlasy sa mu krútili okolo uší a jeho oči farby striebra si ju bez hanby prezerali.

„Niekoľko mesiacov,“ odpovedala na jeho otázku.

Podlomili sa jej nohy. Čakala, kedy sa to stane, no nechcela cítiť to poníženie, keď pred ním bude kľáčať na kolenách. Na jej prekvapenie sa jej tvár so zemou nestretla. Klaus bol rýchlejší a zachytil ju. Až príliš si uvedomovala, že ju drží v náručí. Na jej ďalšie

prekvapenie sa v jeho náručí cítila bezpečne, no vedela, že by nemala. Bol to predsa nemecký vojak. Jeden z podobných, čo odviedli jej rodinu.

„Klaus!“ počuli a obaja sa strhli.

Vyvliekla sa mu z náručia a odklopýtala do druhého rohu miestnosti.

„Prídem zajtra,“ oznámil jej, „a donesiem ti niečo na jedenie a na pitie.“

„Klaus!“ ozvalo sa znovu.

Už videla len jeho vzdalujúci sa chrbát. Neverila, že príde, no prišiel. Doniesol jej chlieb a vodu. A v ďalšie dni tiež. Užívala si jeho spoločnosť. Možno preto, že bol jediný, kto sa s ňou rozprával. Možno preto, že bol inteligentný, ohľaduplný, láskavý, férový a priateľský. Rozprávali sa. Niekedy boli ticho a on len sedel vedľa nej. Zistila, že nie je ťažké zamilovať sa doňho.

Vedel, že neverila, že príde. No prišiel. V deň, ktorý sľúbil a aj ďalšie. Užíval si rozhovory s ňou. Niekedy len sedeli v tichosti, ale nevadilo mu to. Zistil, že nie je len nádherná, ale aj rozumná, odvážna, spoľahlivá a láskavá, no stále trochu nedôverčivá a smutná. Zalúbil sa do nej.

Jedného dňa, keď len sedeli vedľa seba, ju chytil za ruku a povedal tie tri, pre ňu tak dôležité slová:

„Lúbim ťa, Rosalie.“

Zalapala po dychu. Nemyslela si, že sa dožije dňa, keď jej to niekto povie. Niekoľko, koho bude ľúbiť aj ona. Zozbierala odvalu, pozrela sa do tých strieborných jazierok a povedala:

„Tiež ťa ľúbim, Klaus.“

V ten večer ju prvýkrát pobožkal. Sladko a nežne.

V jeden deň pribehol so širokým úsmevom na tvári. Dobehol k nej, pobožkal ju a šťastne jej oznámil:

„Vojna skončila, Rosalie. Konečne môžeme byť spolu.“

V ten deň ju prvýkrát počul šťastne sa rozosmiať.

Samozrejme, po vojne to nebolo ľahké. Bojovali svoj vlastný boj za lásku. Ostali spolu. Mali štyri deti. Rose, Hansa, Beatrix a Máriu. Ako to všetko viem? Som jedno z tých detí

a práve som vám vyrozprávala príbeh svojich rodičov. Spomenula som, že sme mali mačku? Nie? Nevadí. To je v tomto príbehu vlastne nepodstatné.

Mirka Uličná 1.A

„Prekonávajúte problémy ľudstva, hľadajte dobro. Je ľahké byť zlým. Dobru sa treba naučiť. Dobru!“ - Ľudovít Feld

Tieto slová sa do mojej duše zabodli ako šípy a v mojej myslí utkvela otázka: „Bolo nám to treba?“ Slová tohto muža sú ostré ako nože. Dokážu istým spôsobom ublížiť, pretože v dnešnej dobe, keď sme všetci svojím spôsobom zlí, je veta: „Je ľahké byť zlým.“ veľmi urážlivá. Hovorí o lenivosti nás – ľudí.

Hovorí o tom, aby sme sa stali lepšími ľuďmi. Sme ochotní ničť a zabíjať, len aby sme sa mali dobre. Aby sme cítili ten príjemný pocit uspokojenia. V dnešnej chorej dobe je to, žiaľ, ešte horšie ako za čias vojny. Pretože pod príjemnými maskami, ktoré nosíme na tvárach, sa skrývajú monštrá, ktoré nie sú ochotné sa zastaviť, aby pomohli. Idú ďalej za tým veľkým kolektívnym snom - byť bohatým a úspešným človekom. A keď idú ráznym krokom vpred, nezaujímajú ich ten sup, ktorý čaká pri umierajúcom človeku v biele. Ich nezaujímajú to malé, slabé telo, ktoré z posledných síl kričí o pomoc. Ale ono si, žiaľ, neuvedomuje, že tie monštrá pod maskami sú hluchonemé tvory. Počujú len hlasy vo svojej hlave.

Tá naša hluchonemosť sa stala aj našou nálepkou. Každý človek, aj ten, ktorý si myslí, že je dobrý, má tú slabinu, ktorá dokáže prebudiť ono monštrum k životu. A ani ja nie som iná. Nebojím sa priznať, že aj ja som monštrum, ktoré keď ráno vstane z postele, nasadí si svoju masku a ide do sveta s jediným cieľom: prežiť ďalší z tých nekonečných dní. A takisto, ako všetci ostatní, nie som dosť silná bojovať s tými démonmi v mojej čiernej duši. Som len dosť silná na to lámať srdcia ľuďom okolo mňa. Som schopná ich zlomiť na márne kúsky a potom z toho obviňovať ich. Pretože som monštrum. Tak ako vy. Tak ako každá ľudská bytosť na

tomto svete.

A inak tomu nebolo ani vtedy. Za čias hákového kríža. Už vtedy bola táto nálepka dávno prilepená na chrbtoch ľudí.

A čo z toho vyplýva? To, že zviera ostane zvieraťom. Ostane ním navždy, ak si neuvedomí, že sa musí pohnúť vpred. My – ľudia sme to raz urobili. Pred tisícami rokov. A odvtedy sme nepohli ani prstom. Len prispôsobujeme podmienky okolo seba svojim zvráteným túžbam. Preto sa neodkážeme naučiť byť dobrí. Alebo len nie sme ochotní podstúpiť tento veľký krok vpred.

Martina Vanátová, 2.AB1

Projekt Erasmus+

V dňoch 4.10.2015 až 12.10.2015 sa naša študentka, Henrietta Grešová zo 4.A, zúčastnila na výmennom projekte mládeže Erasmus+ venovanému téme „Finančná nezávislosť“. Tento projekt sa uskutočnil v Českej republike blízko mesta Kroměříž (Roštín). Projektu sa zúčastnili tri krajiny- Slovensko, Česko a Poľsko. Väčšina zúčastnených bola vo

veku od 15 do 25 rokov. Títo mladí ľudia spolu strávili 9 dní, počas ktorých získavali vzdelanie vo finančnej oblasti. Účastníci spolu robili rôzne aktivity neformálneho vzdelávania. Mladí z týchto troch krajín si napr. vypočuli prednášky a príbehy rôznych ľudí, ktorí sú odborníkmi v oblasti finančného poradenstva, prípadne sú to úspešní podnikatelia. Spoznali aj ľudí, ktorí prišli k bohatstvu bez toho, aby na začiatku mali nejaký kapitál, ale boli úspešní, pretože sa nebáli pustiť do premysleného rizika, dokázali uniesť zodpovednosť za svoje činy a preto môžu byť vzorom aj pre nás ostatných.

Henika Grešová, 4.A

Banková ombudsmanka Eva Černá opäť zavítala na SSOŠ Bukoveckú

*Peniaze ničia charakter. Áno, ale kto s nás
nie je spokojný, keď mu v peňaženke cvendžia euromince a šuštiia bankovky?*

*Naučiť nás, ako s nimi správne hospodáriť, investovať ich a nechať sa nimi pokaziť, to je
snahou jednej z našich p.učiteľiek Ing. Nadeždy Pokornej.*

*Nie však násilne, ale práve naopak hravo a zážitkovo. Tento cieľ si stanovila, aj keď pre nás
24.9.2015 pripravila namiesto klasického
vyučovacieho dňa akciu „Peniaze trochu inak“.
Deň sme začali každý vo svojej triede, kde sme
boli rozdelení do skupín po 6 žiakov a takto sme*

postupovali z triedy do triedy, kde nás vždy čakala iná p.učiteľka so zadáním úlohy, ktorú sme museli splniť. Úlohy boli zamerané najmä na orientáciu vo svete peňazí, ale s využitím medzipredmetových vzťahov. Napríklad sme skladali báseň zo slov, ktoré sme mali k dispozícii, samozrejme, slová boli z finančnej sféry alebo sme bankovke postrihanej na malé kúsky museli dať konečnú podobu – puzzle. Celé doobedie, ktoré bolo veľmi zábavné a poučné, sme sfinišovali besedou s bankovou ombudsmankou p.Evou Černou, ktorá našu školu navštívila už po druhýkrát. O to viac sme sa na ňu tešili. Práve ona ocenila kvality

zložených básní, dokonca niektoré z nich aj prečítala. Rovnako vyhlásila aj víťazov, teda tých, ktorí si v spomínaných úlohách počínali najlepšie. Spôsobom veľmi blízkym nám mladým nám vysvetlila, ako sa v živote vyhnúť problém s bankami, „nebankovkami“, poisťovňami. Podľa Evy Černej každý náš finančný problém má riešenie, ale musíme s danou inštitúciou komunikovať pred hodinou dvanástou, nie až po nej. Rovnako nás upozornila na

to, aby sme boli opatrní pri nakupovaní cez internet či používaní platobnej karty a strážili si diskkrétne informácie na kartách.

Sme presvedčení, že nie je lepší spôsob vyhnúť sa chybám, ako počuť o tých, ktorí sa im nevyhli a dnes na ne doplácajú. Preto si myslím, že aj tu, možno viac ako kdekoľvek inde v živote platí, že chybám sa vyhýbam, lebo

som sa poučil z chýb iných.

Trip do Bratislavy

Už dlhé týždne pred naším výletom do Bratislavy sme sa všetci spoločne dohadovali na tom, kedy sa stretneme, kde sa stretneme, ako sa tam dostaneme, čo si potrebujeme so sebou vziať a predovšetkým na tom, kam všade v tom veľkomeste pôjdeme.

Nastal deň „D“. ☺.../Alebo skôr ráno dňa „D“/

Stretli sme sa o 3:45!!! na Železničnej stanici v Košiciach. Cesta do Bratislavy vôbec nebola úmorná /prekvapivo ☺/.

Po pár hodinách odsedeních a prerozprávajúcich vo vlaku sme dorazili na bratislavskú Hlavnú stanicu. Na výstavu Titanic – našu 1.zastávku, sme sa prepravili MHD. /Poviem vám, neuveriteľný zážitok. Ľudia, ktorí sa na seba tisnú telo na telo.../:D

Incheba – dostali sme lístok na palubu Titanicu s menom cestujúceho, ktorý sa skutočne plavil Titanicom. Na tickete boli informácie ako meno, vek, trieda, číslo kajuty, spolucestujúci, dôvod cesty Titanicom, postavenie v spoločenskom rebríčku. Na konci celej výstavy sme si medzi menami cestujúcich mohli overiť, či sme prežili, alebo nie. Počas celej výstavy sme si mohli prehrávať informácie z audioprehrávača, ktorý sme pri vstupe na výstavu dostali. Pri každom exponáte bolo číslo, ktoré doň stačilo zadať a informácie o danom exponáte sa prehrávali.

Keď sme si všetci pozorne celú výstavu prezreli, nastala úplná zmena plánu!!!

Prefikvané pani učiteľky o tomto pláne dávno tušili, ale chceli nám urobiť prekvapenie, samozrejme, že všetky sme boli mielo prekvapené.

Čakala nás exkurzie do Záhorskej Bystrice, do TV Markíza. Prezreli sme si štúdio, kde sa natáčajú Televízne noviny, Reflex a Počasie. Všetky sme boli prekvapené, pretože sme čakali, že celá tá miestnosť bude väčšia ako v skutočnosti je. Samozrejme, každá z nás sa chcela odfotiť ako redaktorka Televíznych novín.

Do štúdia Telerána za nami prišiel Patrik Herman a Tomáš Vince. Obaja to boli veľmi príjemní páni, ktorí sa s nami všetkými veľmi ochotne odfotili.

Poslednou a nezabudnuteľnou zastávkou bolo divadelné predstavenie Bačova žena. A samozrejme, aby prekvapení nebolo málo, naša skvelá pani profesorka a takisto aj skvelá kolegyňa Nadežda Pokorná pre nás, ale najmä pre oslávenkyňu, pripravila veľmi krásne prekvapenie v podobe stretnutia sa s Jankom Koleníkom. Srdce každej z nás bilo ako o život pri pohľade na tak krásneho, sympatického a charizmatického chlapa. Všetky sme sa s ním nesmeli, ale samozrejme veľmi radi odfotili. Každý z nás daroval kartičku s autogramom a venovaním.

Divadelné spracovanie od Ivana Stodolu – Bačova žena malo famózne obsadenie - Diana Mórová, Kamila Magálová, Janko Koleník, Alexander Bártha a mnohí iní.

Ďakujeme pani učiteľkám (N. Pokornej, V. Adamčíkovej, M. Palenčárovej) a pani riaditeľke (T. Jursovej) za krásny výlet plný zážitkov, príjemných stretnutí a nových skúseností a veríme, že podobné výlety sa budú konať častejšie a my budeme môcť byť ich súčasťou. :)

Miška Spišáková 3.B

Opäť sme Hraveniskovali

21. a 22. november 2015, Základná škola Ferka Urbánka a množstvo hier, maskotov, atrakcií a tvorivých dielni a my sme po 5.krát toho súčasťou.

V duchu hesla: To najlepšie nakoniec, čakali sme deti na najvyššom poschodí základnej školy. Mnohí nás hľadali, až kým nás nenašli, pretože vedľa, že s nami sa nebudú nikdy nudiť a čo to si môžu vyrobiť. Tohto roku bol rekordný záujem nie o minuloročné povestné krepové ružičky, ale novodobé princeznovské/princovské korunko-čelenky. Okrem nich sme ale deťom ponúkali možnosť vyrobiť si papierové zvieratká, obliecť bábičku na špachtličke, vymaľovať si omaľovánku alebo využiť naše tvároličiteľky a dať si niečo pekné namaľovať na tvár.

Tieto dva dni plnej zábavy a hry sa budú (pevne verím) realizovať aj na budúci rok a MY TAM BUDEME!!! Tak prídte

a urobte si
pekný víkend plný zábavy
a hier.

Diana Bilá, 3.B

Nestaň sa obeťou obchodu a násilia !!!

To bol názov interaktívneho dňa, ktorý bol zameraný na problematiku dodržiavania ľudských práv v praktickom živote.

Zamerali sme sa na problematiku obchodovania s ľuďmi, prevenciu domáceho násilia a násilia páchaného na ženách.

Celý deň sa niesol v duchu interaktívnych prednášok a aktivít, ktorých cieľom bolo, aby sme si všetci uvedomili, že ľudské práva sú práva, s ktorými sa rodíme a nemáme si ich zaslúžiť, ako si niektorí mylne myslia.

Tieto dva zvolené problémy sme si vybrali práve preto, že sa nás bytostne dotýkajú a ďakujeme všetkým zúčastneným odborníkom a preventistom, že nám v niektorých veciach otvorili oči a uchránili nás pred negatívnymi životnými skúsenosťami. Celý deň sa niesol vo veľmi príjemnej a otvorenej diskusnej atmosfére, za čo vďačíme kvalifikovaným odborníkom, ktorí s nami diskutovali o spomínaných témach: JUDr. Lucii Poláčkovej z Informačného centra na Boj proti obchodovaniu s ľuďmi a prevenciu kriminality Mv SR a preventistkám z organizácie FENESTRA, ktoré sa snažia prispievať

k pozitívnym zmenám v živote žien, ktoré

zažívajú násiliev párových vzťahoch.